

Roslund & Thunberg

Made in Sweden 2

Fiii

Traducere de Ciprian Șiulea

Distribuitor: GS - Printech Publishing SRL
BOS TURDUS ANDREA
Nedrele 10, Suceava 7300, Romania
Telefon: +40 23 011 0110
E-mail: info@gsprintech.ro
Site: www.gsprintech.ro

Editor șefă:

Margalena Mărculescu

Redactor:

Luminiță Dumitru

Coperta: Fabio Mureș

Foto copertă: Gheorghe Popescu, Sardor Phoenix - Virgin Radio

Editor presei:

Cristian Olteanu - Libris

Digital:

Mihaela Gherman

Editor șefă:

Andrea Rădulescu

Jocul este să devină înțelept și să învețe să răspundă la întrebările mele. În mod analog învățam să cunoaștem lumea și să înțelegem cum să înțelegem ceva și să o sărbătorim. Iată că învățarea este o luptă împotriva ignoranței și a ignoranței împotriva înțeleptului. Înțeleptul este o luptă împotriva ignoranței și ignoranța este o luptă împotriva înțeleptului.

Sânge.

El nu se gândise niciodată cât de roșu e sângele.

Cât de mult sânge e într-un trup de femeie.

Suficient cât să coloreze întreaga bucătărie și întreg holul și, treaptă cu treaptă, cele trei caturi care coboară spre ușa exterioară. Și tot a mai rămas suficient cât să o țină în continuare în funcțiune.

Cârpa din mâna lui devine tot mai întunecată. Leo își intinde coloana vertebrală în față și se propește în picioare. Apasă cu toată greutatea cârpa de plastic de pe podeaua bucătăriei, șterge ultimele pete de sânge, clătește cârpa în apă caldă și însipumată din găleată și se târăște spre pragul ușii, spre materia lipicioasă din crăpături.

Ce s-a întâmplat aici trebuie să rămână aici. Așa merg lucrurile într-o familie.

Mama scânci ca un animal rănit și, fără să se întoarcă căcar o dată, fugi afară, departe, urmărită de dârele de sânge pe care el le frecă la nesfârșit până când nu mai rămase nimic din ele.

Leo se ridică și își intinde picioarele care au stat strânsă atâtă timp, fără să-si schimbe poziția. E ciudat. Ar trebui să se simtă epuizat. Dar, cumva, se simte exuberant, agitat și calm în același timp. Mai puternic ca oricând. Fiecare gând e clar. Știe exact ce trebuie să facă. Nu poate compara

asta cu nimic, poate în afara primei dăți când băuse alcool, clipă aceea dinainte de a deveni *prea beat*. Dar asta e încă și mai plăcut, moale pe dinăuntru și tare pe dinafară.

Fereastra bucătăriei are perdele în dungi și dă spre stradă. Leo se uită afară după mama, care nu e acolo. Bineînțeles, doar stropii din hol au mai rămas.

Și tata.

Ei mai e încă aici? De ce stă în mașină ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Ce așteaptă? Poliția, căcat — ar putea să sosească în orice clipă.

Tata a venit cu mașina tocmai de la închisoarea de lângă Stockholm și s-a năpustit înăuntru cu intenția de a o omorî. Fiul lui cel mare i-a sărit în spate și l-a strâns de gât cu brațul, s-a luptat cu el și l-a forțat să înceteze să mai lovească.

Bucătăria e terminată, nicio urmă. Miroase a curat.

În hol e mai rău. Mama a alunecat acolo de mai multe ori și petele sunt mai mari — ca niște bălti. Dar în cele din urmă situația s-a schimbat, după ce el a frecat și a curățat puțin pe scară, iar apa a devenit mai mult de un roșu-tulbure decât limpede.

Leo se furișează iar la perdea.

Dubița Volkswagen galbenă e tot acolo, parcată. La volan stă tata și portiera din față e deschisă. Piciorul lui stâng iese în afară, cracul pantalonului gri larg flutură în vânt și pantoful maro bate în asfalt.

Probabil că tata așteaptă pe cineva. Altfel de ce naiba ar sta acolo?

Oare crede că mama o să se întoarcă?

Sau poate tata e furios și dezamăgit că Leo l-a împiedicat, tocmai când o prinse de cap, lovind-o cu genunchiul iar și iar — oare hotărâse să se întoarcă pe scări și

să urce în apartamentul de la etajul doi? Acum i-a venit lui rândul? Leo e cel care s-a asigurat că ea poate fugi, că rămâne în viață.

Dar senzația de buimăceală, excitație și însuflețire, aproape de fericire, dinăuntrul lui elimină frica. Nu se teme, nici măcar de tatăl lui.

În baie, trusa de asistentă cu accesorile medicale ale mamei e împrăștiată pe covorașul de baie din plus, iar capacul cu o cruce albă e dat la o parte — cineva a scormonit prin ea. Leo o lasă așa cum e. Mai întâi trebuie să arunce la gunoi cărpa de curățat și să se spele de sângele mamei lui. Apa caldă curăță mizeria de pe pielea lui, transformându-se într-un vârtej roșu-deschis, minunat, înainte să dispară în scurgere.

Felix era îngrijorat. El e îngrijorat adesea, dar de data asta fusese cât se poate de clar că nu se simte bine. Iar Vincent, fratele cel mai mic, nu spusese nimic. Închisese ușa camerei lui și rămăsese acolo.

Leo se uită a treia oară pe fereastră. Și acum, acum sosește poliția. Nenorocitul de tata a stat pur și simplu și i-a așteptat! L-au mai ridicat și până acum. Cu patru ani în urmă. Atunci când tata a aruncat un cocteil Molotov și a incendiat casa bunicii și bunicului pentru că mama se ascundea acolo, dar atunci a fost invers. De data asta tata e cel care așteaptă poliția.

Imediat, unul dintre ei ajunge pe scări și sună la ușă. Prin vizor se vede un polițist înalt, destul de Tânăr. Iar când calcă pe preșul de la ușă, nu vede absolut nimic. Sângele a fost curățat complet.

— Bună, sunt Peter Eriksson. Sergent. Voiam doar să vă spun că o să vină cineva aici. De la serviciile sociale. Nu trebuie să vă faceți griji.

— Nu-mi fac griji. De ce mi-aș face?

— Cum te cheamă?

— Leo.

— Și câți ani ai?

— Destui.

— Câți ani?

— Paisprezece.

Acum polițistul privește în jur, inspectează holul și se aplecă puțin în față, ca să vadă în bucătărie. Dar nu are ce să găsească; totul a fost pus la loc. Masa e din nou la locul ei, amândouă scaunele ridicate și împinsے sub ea, până și covorașul pe care Leo l-a întors ca să ascundă stropii de sânge stă între picioarele mesei fără nicio cută.

— Aici s-a întâmplat?

— Ce anume să se fi „întâmplat”?

— Tatăl tău a mărturisit deja. Așa că știu ce s-a întâmplat. Am venit ca să examinez locul faptei.

— Da, aici.

— Unde?

— A început în hol. Și s-a terminat în bucătărie.

Privirea de polițist mătură apartamentul — podeaua holului, până la ușa către bucătărie.

— Văd că ai făcut curat. Se simte și miroslul de produse de curățat. Dar acum asta nu e important. Însă aș vrea să știu dacă tatăl tău a mai fost aici.

— Nu mai locuiește cu noi deja de câțiva ani.

— Deci nu a mai fost niciodată în acest apartament?

— Nu. Noi ne-am mutat aici din Stockholm acum patru ani. Când tata s-a dus la închisoare.

Polițaiul e cu mâna pe clanță. Pare că o să plece. Gata cu întrebările din partea cuiva care n-ar trebui să se amestece.

— Mai e ceva.

— Da?

— Femeia care o să vină de la serviciile sociale e Anna Lena. O să facă în aşa fel ca tu și frații tăi să primiți ajutor.

— Nu avem nevoie de niciun ajutor.

— Toată lumea are nevoie de ajutor din când în când.

Și apoi pleacă. Niciun cuvințel despre ce se întâmpline cu mama. Tata se denunțase singur, poate că de asta.

Felix e în continuare ascuns în spatele canapelei din sufragerie, dar se târăște de după ea imediat ce Leo îi face semn cu mâna.

— E... moartă? Da, Leo? Spune-mi, dacă așa e.

— Bineînteles că nu e moartă.

— Atunci unde e? Unde, Leo? Trebuie să fie rănită rău.

— E asistentă. Știe ce să facă. Unde să se ducă.

— Unde să se ducă? Ca să găsească tata și acolo?

— Nu. Tata e la poliție.

— Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi?

— De ce a venit aici. Și a vrut să omoare.

— Pentru că mama a dezbinat familia.

— Spui asta doar pentru că așa a spus tata.

— Nu, nu de asta. Dar îl știu pe tata mai bine ca tine. Așa e el. Așa procedează el.

— Dar dacă el...

Leo prinde brațele agitate și fluturânde ale fratelui mai mic, un torrent care trebuie oprit.

— Felix, înțeleg că ești îngrijorat. Și speriat.

— Eu...

— Dar eu știu că mama e în regulă. Am văzut asta. Acum am nevoie de ajutorul tău, Felix — cu Vincent. Bine?

Leo dă drumul ambelor lui brațe, care acum par să înțeleagă. Nu se mai agita și nu se mai zbat.

— Bine.

Se îndreaptă împreună spre ușa închisă.

— Vincent?

Fratele lor mai mic nu răspunde. Leo apasă cu atenție clanța. E încuiat. Se uită prin gaura cheii. Blocată, cheia e înăuntru.

— Vincent, deschide.

Lipesc amândoi urechea de ușă și îl aud cum respiră greoi înăuntru.

— Trusa medicală.

— Am văzut-o. Pe podeaua băii. Dar, Leo, dacă s-a rănit singur. Dacă...

— Mă ocup eu de asta.

Leo a pornit deja. Într-o direcție. Trece prin hol, spre scări.

— Unde te duci?

— La burlan.

Lui Felix nu-i place să rămână singur, dacă nu e alegera lui. Se uită la ușa încuiată a camerei lui Vincent, la suprafața de lemn a acesteia, a cărei vopsea se cojește în partea de jos, și la clanța care nu se mișcă — ca și cum ar putea s-o rotească cu privirea. Știe exact ce are de gând să facă Leo. Știe că, după ce o să coboare scările în fugă, o să intre în grădină și o să se ducă în spatele clădirii. Pe acolo urcă ei în balcon dacă își uită cheile. Dar acum asta n-o să fie de ajutor; ușa lui Vincent e cea care e încuiată. Așa că Leo o să urce pe al doilea burlan, cel care se înalță spre cer printre dormitorul mamei și camera lui Vincent, pe lângă fereastra pe care Vincent de obicei preferă să o țină deschisă. Așa e mult mai greu. În jurul balconului

e o balustradă metalică de care poți să te prinzi și să te tragi în sus. Camera lui Vincent are doar un mic pervaz la fereastră, care e extrem de periculos — alunecos, cu margini care îți taie degetele. Leo trebuie să se țină de burlan cu o mâna și în același timp să întindă cealaltă mâna ca să se prindă de pervaz. Apoi, cu o smucitură și o balansare, se aruncă dincolo. Nu e ușor. Și dacă... parcă a plouat puțin înainte? Atunci întreg burlanul devine lipicios și alunecos, ca frunzele ruginii și ude toamna. Felix nu știe ce îl sperie mai tare: faptul că Leo urcă direct și poate o să cadă sau că e posibil ca Vincent să se fi rănit singur în spatele ușii încuiate.

Felix lovește clanța cu piciorul și apoi regretă; ar putea să-l sperie pe Vincent.

Probabil ar trebui doar să se uite la ea. Nu are altceva de făcut. Să privească fix. Și să numere secundele. Până când clanța se va mișca și Leo va apărea acolo, iar Felix va putea să intre și el.

Două sute patruzeci și opt de secunde.

Apoi se întâmplă — clanța se mișcă într-adevăr și ușa se deschide.

Felix nu a mai văzut niciodată aşa ceva.

Niciodată.

Se duce spre pat. Vincent zace întins și Felix nu știe dacă ar trebui să-l atingă. N-o face. În schimb, încearcă să prindă privirea lui Leo.

— Ce... Deci Vincent a... De ce s-a bandajat?

Peste tot pe podea, printre mașini de jucărie și soldăței, sunt cutii de carton al căror loc e, în mod normal, în trusa de asistentă a mamei — și în care ar trebui să fie bandaje. Acum pânza albă ca varul e înfășurată în jurul lui Vincent. Întregul lui trup e acoperit, de la glezne

până la coapse, stomac, umeri, gât și față. Opera unui copil de șapte ani. Între marginile bandajelor au rămas spații înguste, iar prin locurile libere ies chiloții, tricoul și pielea lui goală. Cea mai ostentativă e deschizătura lăsată pentru gură, ale cărei margini țesute sunt ude din cauza respirației.

— Sângele de acolo... căcat, Leo... e... al mamei, nu?

Nu-i aşa?

— Ba da.

— Doar al mamei?

— Doar al mamei.

Leo se lasă pe vine lângă patul nefăcut al lui Vincent și apucă un capăt de bandaj care îi atârnă de încheietura mâinii.

— Am venit, Vincent, suntem cu tine. Și tata e departe.

O mânață ține capătul de stofă, cealaltă atinge obrazul bandajat al lui Vincent.

— Așa că acum scoatem porcăria asta.

Nici nu apucă să desprindă primul strat. Vincent smulge bandajul din strânsoarea fratelui, cu toată puterea lui, iar țipătul îi e înăbușit, ca țipetele cuiva a cărui față e îndesată într-o pernă.

Felix stă chiar lângă ușă, fără să înteleagă cu adevărat ceea ce vede, când se aude soneria. Din nou. Iar de cealaltă parte a vizorului e femeia despre care vorbise polițistul. Doamna de la serviciile sociale. Iar asta... Felix știe exact ce înseamnă *asta*. Așa că se întoarce în grabă la fratele lui cel mare.

— Leo, dacă o să vadă mumia asta mică și afurisită, se duce totul naibii.

— Atunci fă ceva. Și nu vorbi aşa de tare. Eu deschid ușa și tu ocupă-te de el.

Vincent a reușit să se ridice în capul oaselor pe pat. Și-a luat cariocile roșii și desenează buline rotunde pe brațul stâng bandajat. Felix aude cum Leo deschide ușa, apoi cum intră înăuntru doamna de la serviciile sociale, zângănîtul umerașului când ea își scoate haina. Felix îi șoptește fratelui său, care e pe punctul de a începe o bulină destul de mare în mijlocul burzii.

— Trebuie să te întinzi. Știi ce? Prefă-te că dormi.

— Nu sunt obosit. Și tu nu stai întins.

— Vincent, o auzi pe femeia de acolo, nu-i aşa? Ea nu te vede acum.

— Cine?

— Nu contează. Dar dacă te vede... cu toată porcăria... cu toată chestia asta pe tine, atunci o să te ia cu ea, nu înțelegi?

Dacă ar aranja cearșaful și ar desface pătura...

— Haide, fir-ar a naibii!

Dacă întoarce perna și pata umedă de transpirație dispără... poate că atunci Vincent o să se întindă.

— Vine imediat!

Vincent cedează și face ce i se spune — se întinde și Felix îl ascunde aproape complet. Pătura e strânsă în jurul capului bandajat.

— Acum respiră exact aşa cum respiri de obicei când dormi. Înăuntru, afară. Înăuntru, afară. Încet.

Apoi Felix ieșe în grabă și se duce în hol, lângă Leo și doamna de la serviciile sociale. Se salută, iar ea zâmbește.

— Și fratele vostru cel mic? Unde e?

— Doarme. E acoperit complet cu pătura. Pare să se simtă bine.

O lasă pe doamnă să se ițească în cameră și ea vede ceea ce ar trebui să vadă, un copil care doarme adânc și

care nu ar trebui deranjat. Și asta e foarte bine, explică ea privind spre Felix, pentru că acum ar vrea să vorbească doar cu Leo.

— Dacă ne spui mai întâi cum se simte mama.

— Are dureri, Felix. Dar în clipa de față e la spital — acolo știu cum să se ocupe de astfel de lucruri.

După ce ea și cu Leo rămân singuri, în timp ce Felix stă pe canapea și se uită la cine știe ce emisiune de la televizor, ea încearcă să vorbească și să explice.

— Am vizitat-o pe mama voastră în salonul ei de la spital. Doctorii vin s-o vadă din oră în oră — și trebuie să rămână acolo câteva zile.

Doamna pune mâna pe umărul lui Leo. El se răsucește în jos și se trage în spate până când mâna ei alunecă.

— Mama voastră vrea ca tu și cei doi frați ai tăi să rămâneți aici. Dar asta nu e posibil, nu-i aşa? Cel puțin dacă sunteți singuri.

Leo nici nu aprobă, nici nu scutură din cap. A auzit ce-a spus ea, dar nu are de gând să plece din apartament. Nu acum. Vincent, căcat, nu pot să plece cu o mumie. Iar dacă îi smulg bandajele, Vincent o să facă o criză. Asta ar mai lipsi.

— Felix are unșpe ani. Și Vincent, șapte. Înțelegi ce vreau să spun?

Înțeleg ce vrei să spui, se gândește Leo. Și își aduce aminte ce a spus tata.

De acum înainte e responsabilitatea ta.

— Pot să am grija de frații mei mai mici.

— Ai paisprezece ani.

— Uite ce e, există copii de paispe ani care au parte de o grămadă de chestii mult mai nasoale. Am citit despre un

băiat, cred că din Brazilia, care prindea pești cu harponul ca să facă rost de bani pentru familia lui, dar într-o zi s-a împușcat cu harponul în picior și apoi...

— Ascultă-mă. Am discutat îndelung cu mama ta.

Mâna ei e din nou pe umărul lui — și rămâne acolo, chiar dacă el își răsucește trupul.

— Leo, tu cum te simți? Acum.

— Acum? Nu înțeleg prea...

Leo știe exact cum se simte. Dar nu știe dacă asta e bine.

— ... adică, cred că bine.

Dacă e bine ca el să se simtă atât de incredibil de puternic. Aproape fericit. Asta probabil că nu e bine. Cum e posibil, când în sinea lui explodează imaginea mamei săngerând și fugind?

— Mama ta mi-a povestit tot ce s-a întâmplat.

Voceasă asistentei sociale e serioasă. Ea vrea să știe. Acum urmează întrebările.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Niciun cuvânt nimănui despre ce s-a întâmplat. Asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile.

— Despre ce nu vrei să vorbești?

— Despre ce vrei să afli — ce-a făcut tata.

Mâna e în continuare pe umărul lui.

— N-a fost nevoie ca mama ta să-mi spună ce i-a făcut — am văzut cu ochii mei. Rănilor ei. Dar mi-a spus ce-ai făcut tu. Despre curajul tău. Că mulțumită ție a putut să fugă.

Totul se descătușează dintr-o dată. Leo nu e deloc pregătit pentru asta.

Cumva, încântătorul freamăt al trupului său încezează și dispare; fericirea și moliciunea părăsesc fiecare